

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/193/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7621201289
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7621201289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu A. B., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom ul. C. D. XX, B., zastúpený advokátskou kanceláriou Bečarik & partners, s.r.o., so sídlom Letná 37, Spišská Nová Ves, IČO: 47253126, proti žalovanej E. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom ul. C. D. XX, B., t.č. F. XX, B., v konaní o vylúčenie z užívania bytu, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 2. júla 2021 č.k. 1C/15/2021-28

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie (alebo len „súd“) preskúmaným rozsudkom vylúčil žalovanú z užívania bytu G. X H. I. C. D. XXX/XX F. B. a spoločných priestorov bytu, ktorá nehnuteľnosť je včítane spoločných častí a zariadení bytového domu a príslušného pozemku zapísaná na LV č. XXXX, kat. územia B. v bezpodielovom spoluvlastníctve strán sporu. Procesne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

Žalobca odôvodnil žalobu neúnosným správaním žalovanej pretrvávajúcej viac ako jeden rok, ktoré vyvrcholilo útokom žalovanej na jeho osobu v mesiaci február 2021 za prítomnosti maloletých detí, v dôsledku ktorého konania bola žalovaná vykázaná orgánmi policajného zboru zo spoločného obydľia. Na základe návrhu žalobcu jej bol rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 9C/5/2021 zo 16.2.2021 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/71/2021 z 23.4.2021 v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia uložený zákaz vstupu do bytu a priblíženia k žalobcovi, súčasne žalobcovi bola uložená povinnosť na podanie žaloby vo veci samej o vylúčenie žalovanej z užívania spoločného bytu. Žalobca uviedol, že so žalovanou sú manželmi, no pre narušenie partnerských vzťahov i zanedbanie starostlivosti o plnoletého syna A. i maloletých 14-ročného J. a 5-ročnú F., ktoré pochádzajú z ich vzťahu, podal návrh na rozvod manželstva, ktoré konanie je vedené Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 4P/30/2021. Žalovaná sa pre nadmerné užívanie alkoholu chovala neprijateľne, do bytu si vodila iného muža ako svojho partnera, ktorý rovnako požíval alkohol, nestarala sa o deti, spoločne s priateľom vyhadzovala žalobcu z bytu, čo vyvolávalo opakované konflikty končiace až fyzickým atakom žalovanej.

Z výpovede žalobcu súd zistil, že v dňoch 18.6.2021 a 30.6.2021 sa žalovaná stretla bez prítomnosti žalobcu s dcérou, boli v pizzerii, kde žalovaná požívala alkoholické nápoje, situácia sa zopakovala aj

neskôr, keď dcéra zostala sama pred pohostinským zariadením, od príbuzných žalovanej, u ktorých sa žalovaná momentálne zdržiava, sa dozvedel, že rovnako sú obeťami neprimeraného správania žalovanej, ktorým vulgárne nadávala, do svojho brata hodila aj tanier s polievkou, čo si vyžiadalo jeho lekárske ošetrenie.

Výpisom z listu vlastníctva č. XXXX, kat. územie B. mal súd preukázané, že žalobca a žalovaná sú bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu č. X, nachádzajúcom sa na treťom poschodí bytového domu súp. č. XXX vo vchode č. XX na ul. C. D. XX F. B.. Z potvrdenia Okresného riaditeľstva Policajného Zboru v Levoči zistil, že žalovaná bola vykázaná zo spoločného obydlija podľa § 27a zákona č. 171/93 Z.z. o policajnom zbore v dôsledku ohrozovania osoby žalobcu, a žalobca podal na K. E., ktorý sa neoprávnene zdržiaval v ich byte trestné oznámenie pre trestný čin nebezpečného vyhrážania sa zabitím. Neprijateľné správanie žalovanej zakladajúce sa na jej násilnom správaní, ktoré malo negatívny vplyv aj na maloleté deti pochádzajúce zo vzťahu so žalobcom mal súd osvedčené aj rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sp. zn. 9C/5/2021 zo dňa 16.2.2021 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach 3Co/71/2021 z 23.4.2021. Súd poukázal na procesnú pasivitu žalovanej, ktorá sa nevyjadrila k žalobe, bez ospravedlnenia sa nezúčastnila pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok a vzal do úvahy, že skutkové tvrdenia žalobcu o nevhodnom a násilnom správaní žalovanej boli podporené obsahom rozhodnutí a podaní orgánov verejnej moci. V konaní vychádzal z ustanovení § 146 ods. 2 OZ, § 705a OZ podľa ktorých súd môže manžela alebo aj rozvedeného manžela obmedziť v užívaní spoločného bytu alebo ho z jeho užívania úplne vylúčiť, ak z dôvodu fyzického násillia alebo psychického násillia, alebo hrozby takýmto násillím voči druhému z partnerov alebo osobe blízkej bývajúcej v byte, ďalšie spolužitie s ním sa stalo neznesiteľným. Súd považoval za preukázanú existenciu fyzického a psychického násillia zo strany žalovanej v minulosti, ako i jeho hrozbu do budúcnosti, zohľadnil záujem maloletých detí, ktoré v byte bývajú, na ich zdravom fyzickom a duševnom vývine, uvádzajúc, že spolužitie žalobcu so žalovanou sa stalo neznesiteľným z dôvodu nadmerného užívania alkoholu, a z toho vyplývajúceho psychického a fyzického násillia vedeného žalovanou voči osobe žalobcu a zasahujúce psychicky tiež deti pochádzajúce z manželstva. Konštatoval, že postavenie žalovanej ako vlastníka bytu nezaniká a bude predmetom vyporiadania práv sporových strán po zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) s prihladením na plný procesný úspech žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná z dôvodov vymedzených § 365 ods. 1 písm. b), f) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil jej uskutočňovať patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b) a súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam(f). Navrhovala, aby bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolateľka označila rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné, založené na nedostatočných dôvodoch, tvrdila, že jej nebola riadne doručená žaloba, a pojednávania sa nemohla zúčastniť pre pretrvávajúcu práceneschopnosť a imobilnosť, ktorá trvá od 16.5.2021 doposiaľ. K odvolaniu pripojila potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti fyzickej osoby v hmotnej núdzi vystavené lekárom dňa 19.5.2021 uvádzajúc, že mala zlomeninu ihlice a členka pravej nohy, o ktorom zdravotnom stave mal žalobca vedomosť, preto v jej neprítomnosti nemala byť žaloba prejednaná. Rozsudok považovala za nesprávny, lebo nebolo nevyhnutné pristúpiť k jej vylúčeniu z užívania z bytu, v byte má doposiaľ svoj domov, má tam svoje osobné veci, vychovávala v ňom deti pochádzajúce z manželstva bez účasti žalobcu, ktorý ako kamionista v medzinárodnej preprave sa nezdržiaval doma, v súčasnosti je nútená bývať v dome na F. I. XX F. B. v byte matky, spolu so svojím bratom. Považovala za vhodné spor vyriešiť dohodou so žalobcom o pravidlách pokojného užívania nehnuteľnosti, lebo situácia sa medzi stranami sporu upokojila po vydaní neodkladného opatrenia. Poprela, aby opätovne nadužívala alkohol, alebo aby došlo k napadnutiu jej brata. Uviedla, že maloletý syn J. a plnoletý syn A. nemajú dobré vzťahy so žalobcom, ktorý negatívne vplyva aj na maloletú F. a neumožňuje jej pravidelné stretnutia s ňou ako jej matkou.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu odkázal na obsah spisu, ktorý potvrdzuje, že žalovaná prevzala žalobu, ako i predvolanie na pojednávanie, ktoré jej bolo doručené dňa 22.5.2021, napriek tomu do času konania pojednávania 2.7.2021 sa z účasti na pojednávaní neospravedlnila, nevyjadrila sa k žalobe, aj keď bola riadne poučená o svojich procesných právach a povinnostiach. Zdôraznil, že nebráni žalovanej prevziať si z bytu osobné veci, o tieto však nikdy neprejavila záujem a k zmene situácie v ich vzťahoch nedošlo v dôsledku správania žalovanej, ale z dôvodu vydania neodkladného opatrenia, ktoré je žalovaná povinná rešpektovať. Konštatoval, že žalovaná neuplatnila na súde prvej inštancie žiadne návrhy na vykonanie dokazovania, a žiadne dôkazy neuviedla ani vo svojom odvolaní. Poprel, aby bezdôvodne neumožňoval pravidelné stretnutie žalovanej s maloletými deťmi, keďže k týmto stretnutiam nedochádza len z dôvodu, že postoj žalovanej k nadužívaniu alkoholických nápojov sa nezmenil. Žiadal, aby rozsudok súdu prvej inštancie bol ako vecne správne potvrdený.

Iné vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je odvolací súd viazaný v zmysle § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 21. septembra 2022 v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 3 CSP.

Žalovaná tvrdila, že súd zasiahol do jej práva na spravodlivé súdne konanie, lebo jej nedoručil žalobu a rozhodol na pojednávaní v jej neprítomnosti, aj keď bola práceneschopná. Súdna prax považuje za porušenie práva na spravodlivý proces aj postup súdu, ktorý vo veci pojednával a rozhodol, hoci pre to neboli splnené procesné podmienky, o ktorý prípad sa však v danom spore nejedná.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanej bola do vlastných rúk doručovaná žaloba spolu s procesnými poučeniami sporovej strany v zmysle § 160 CSP a výzvou na vyjadrenie k predmetu sporu ako i s poučením, že na neskôr uplatnené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany nemusí súd prihliadať. Žalobu vrátane procesných poučení si žalovaná riadne prevzala 26.4.2021 ako o tom svedčí potvrdenie o doručení na čl. 17 súdneho spisu a opak žalovaná nepreukázala. Svoje právo na vyjadrenie vo veci samej na súde prvej inštancie neuplatnila.

Pokiaľ žalovaná tvrdila, že došlo k prejednaniu sporu na pojednávaní v jej neprítomnosti bez splnenia zákonných podmienok, ani uvedená výhrada nie je opodstatnená. V zmysle § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana, alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Podľa § 183 ods. 3 CSP strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne potom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

Možnosť súdu odročiť pojednávanie je potrebné vnímať ako výnimočnú a dôvody odročenia pojednávania musia byť dôležité. V žiadosti o odročenie pojednávania je pritom potrebné nielen tvrdiť existenciu dôvodov na odročenie pojednávania, ale je potrebné preukázať aj ich dôvodnosť (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/167/2010). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomnej sporovej strany o odročenie pojednávania, posudzuje súd podľa konkrétnych

okolností prípadu. Existenciu dôležitého dôvodu môže súd preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie pojednávania.

Potvrdenie o práceneschopnosti, ktoré žalovaná predložila až v odvolacom konaní, jej bolo vystavené ešte dňa 19.5.2021 a jej práceneschopnosť trvala od 16.5.2021. Predvolanie na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 2.7.2021 a na ktorom došlo aj k vyhláseniu rozhodnutia vo veci samej si žalovaná prevzala už 22.5.2021 (č.l. 23 súdneho spisu). Žalovaná teda mala dostatočný časový priestor na oznámenie dôvodov, o ktorých sa domnievala, že jej bránia v účasti na pojednávaní, keďže nešlo o žiadnu náhlu a nepredvídateľnú prekážku. Žalovaná však neoznámila súdu žiadne dôvody, pre ktoré sa nemôže zúčastniť pojednávania, preto súd prvej inštancie správne konal a rozhodol v jej neprítomnosti, lebo na odročenie pojednávania neboli splnené zákonné podmienky. Tvrdenia žalovanej, že v účasti na pojednávaní jej bránila imobilnosť ako následok zranenia dolnej končatiny sú navyše v rozpore s vyjadreniami žalobcu, ktoré neboli žalovanou popreté, že pred pojednávaním v priebehu mesiaca jún 2021 bola na osobnom stretnutí s dcérou mimo miesta bydliska, čo znamená, že neexistovala reálna prekážka brániaca jej v pohybe, a teda ani v prítomnosti na pojednávaní. Právo žalovanej na účinné uplatnenie obrany pri ochrane jej oprávnených záujmov v konaní pred súdom bolo zmarené výlučne pre pasívny prístup žalovanej k sporu, nie z dôvodu nesprávneho postupu súdu prvej inštancie.

Odvolací súd nezistil ani to, aby k porušeniu práva na spravodlivý proces, či inej vade konania došlo pre nedostatočné odôvodnenie preskúmaného rozsudku. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku odvolací súd konštatuje, že tento zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Súd prvej inštancie nepochybil ani pri ustálení skutkového stavu, z ktorého vychádzal a jeho následnom právnom posúdení. Súd vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, podal výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa relevantných hmotnoprávných zákonných ustanovení.

Podľa § 146 ods. 2 OZ, ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

Počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva má každý z manželov zákonom priznaný rovnaký rozsah práv i povinností vo vzťahu k spoločnému majetku (§144, § 145 OZ). Rozhodnutie súdu v zmysle § 146 ods. 2 OZ o obmedzení alebo až vylúčení jedného z manželov z užívania spoločného obydlia je prísny zásahom do vzájomnej úpravy práv a povinností manželov pri nakladaní s ich majetkom, ktorý je daný len za preukázania, že z dôvodu fyzického a psychického násillia sa ďalšie spolužitie manželov v tomto obydlí stalo neznesiteľným. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal z takých okolností o správaní žalovanej, ktoré boli preukázané správami orgánov Policajného zboru v Levoči, rozhodnutím súdov v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, majúc za zistené, že pomery sporových strán a správanie žalovanej sa nezmenilo ani v čase rozhodovania súdu vo veci samej v tomto konaní. Žalovaná naďalej požívala alkoholické nápoje, pod vplyvom alkoholu sa stretla aj s maloletou F. a útočila i na svojich ďalších príbuzných, s ktorými zdieľala spoločnú domácnosť.

Nepochybne je tak správny záver súdu, že správanie žalovanej naplňa pojem neznesiteľného spolužitia, nesúceho znaky fyzického a psychického násillia voči osobe žalobcu, ako i deťom pochádzajúcich z ich vzťahu, bývajúcich v byte, ktoré by mali vyrastať v zdravom, stabilnom a harmonickom prostredí. Ak žalovaná mala záujem o zvrátenie situácie pri užívaní spoločného bytu, jej procesnou povinnosťou bolo uviesť tvrdenia a predložiť dôkazy osvedčujúce, že došlo k zmene jej správania, resp. že situácia medzi bezpodielovými spoluvlastníkmi sa zmenila natoľko, že sa nevyžaduje jej vylúčenie z užívania spoločného obydliá. Žalovaná bola však v konaní pasívna a tvrdenia žalobcu na súde prvej inštancie nielen nevyvrátila, ale ani len nespochybnila. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d) CSP). V danom prípade je zjavné, že žalovaná zanedbala svoje procesné práva i povinnosti vlastným pričinením, nemôže sa preto oneskorene dovolávať ochrany svojich práv v odvolacom konaní. Napokon ani jej vyjadrenia v odvolaní nesvedčia o žiadnej zmene pomerov, iba o odlišnom subjektívnom nazeraní na vzniknutú situáciu, ktorá žalovanej nevyhovuje. Žalovaná pritom opomína, že spoločný byt sporových strán je miestom obydliá aj pre deti pochádzajúce z ich vzťahu, ochrana záujmov ktorých si vyžaduje takú úpravu užívania bytu, ktorá zamedzí konfliktom so žalovanou vyvolaných nadmerných požívaním alkoholu a vytvorí pre zostávajúcich členov rodiny aspoň čiastočne stabilizované zázemie na štúdium, regeneráciu a osobný rozvoj. Zohľadňujúc vyššie uvedené, rozhodnutie súdu bolo ako vecne správne potvrdené vrátane zákona zodpovedajúceho výroku o náhrade trov konania.

Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania zodpovedá ustanoveniam § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP o zásade zodpovednosti sporových strán za výsledok súdneho konania. Odvolateľka (žalovaná) nebola v odvolacom konaní úspešná, nevznikol jej preto nárok na náhradu trov, ktoré patria v celom rozsahu procesne úspešnému žalobcovi.

Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).